

KAPITOLA 7.

Banff

Přírodní rezervace Banff je překrásná. Nemám slova, jimiž bych dokázala vystihnout nádheru těch hor. Nemohla jsem se na ně vynadávat – a navždycky si je budu s sebou nosit ve svém srdci.

Následujícího rána jsme se probudili do dalšího skvostného slunečného dne. Zašli jsme si na snídani do hotelové restaurace na terase, nikam jsme nespíchali a dívali jsme se, jak slunce natahuje své prsty až na dno údolí a zbarvuje tam všechno do zlatorůžova. Wynn se přeptal, kde je nejbližší kostel, načež jsme využili hotelové služby a nechali se odvézt do ospalého městečka Banff na dopolední bohoslužbu. Poté jsme si našli nenápadnou kavárničku, kde jsme si dali oběd, k němuž jsme si nechali připravit horského pstruha, a pak jsme se celé odpoledne bezcílně potulovali městem, vychutnávali jsme si blízkost hor a nejrůznější výhledy na ně a bylo nám dobře, že jsme spolu.

„Pověz mi něco o Banffu,“ vyzvala jsem Wynna zasněně. Loudali jsme se ulicemi města a slunce příjemně hřálo.

„Z pohledu bílého muže je to velmi mladé město,“ odpověděl mi Wynn. „Indiáni tady ten kraj samozřejmě znají už dlouho. Nejdřív sem směřovaly průzkumné výpravy. Ty však tudy jen procházely, nikdy se nezdržely dlouho, a lidem zdejší oblast nestála moc za pozornost kromě toho, že si samozřejmě všimli, jak je všude kolem krásně. Zásadní změnu přinesla až železnice. Přivedli ji sem v osmdesátých letech a na ní vzniklo i tohle městečko, Banff.“

„A lidem se tu zalíbilo a už se odtud nechtěli hnout,“ tipla jsem si.

„No, návštěvníci sem ve skutečnosti začali proudit až po roce 1883, kdy tu došlo k objevu termálních minerálních pramenů. A potom ti, kteří znali lidi a uměli investovat, postavili a otevřeli hotel Banff Springs, aby se tu rozběhl obchod. Ten hotel si získal pověst ‚nejkrásnějšího na severoamerickém kontinentu‘ a sjížděli se sem turisté z celého světa.“

„A já tu teď v tom slavném hotelu trávím líbánky se svým manželem,“ přerušila jsem ho. Jak povznášející pomyslení!

„Hory fascinují lidi odjakživa. A všechny ty nezlezené, nedobyté a neprozkoumané vrcholky lákaly spoustu horalů a každý z nich doufal, že bude první, kdo stane na vrcholu. Angažovali tu zkušené horské vůdce ze Švýcarska, což lákalo další a další horolezce, a brzy se tu z toho stalo proslulé letovisko.“

„Připadá mi, že je to tu pořád ještě trochu...“ odmlčela jsem se a hledala ten správný výraz, „spíš jako venkov,“ pojmenovala jsem to nakonec.

Wynn se usmál. „Ano,“ přitakal. „Myslím, že v tom je právě kouzlo zdejší oblasti. Divoká příroda, rozeklané štíty. Na ulicích se mísí horští vůdci a obchodníci s kožešinami s boháči z celého světa. Všimla sis, když se tu procházíme, kolika různými jazyky lidé kolem nás mluví?“

Všimla jsem si. Bylo to docela vzrušující, jako kdyby byl člověk někde v cizině.

Povzdechla jsem si. „Chtěla bych toho vidět tolik, že vůbec nevím, kde by bylo nejlepší začít,“ řekla jsem Wynnovi. „Máme strašně málo času.“

„Stačí pořádně si to naplánovat,“ ujistil mě. „Momentálně začneme tím, že si najdeme nějaký podnik, kde se dá dobře najíst.“

Na večeri jsme si zašli do restaurace našeho luxusního hotelu a já jsem slyšela, jak si lidé u vedlejšího stolu povídají o túře, kterou ten den podnikli, a o tom, co všechno viděli.

„Mohli bychom si také vyrazit na túru?“ zeptala jsem se Wynna. „Mohli bychom? Prosím! Strašně ráda bych viděla ty hory víc zblízka, ne jen město.“

„Proč ne?“ usmál se Wynn. „Je to trochu výšlap, ale klidně ho můžeme podniknout. Bude to hodně náročné, zejména v těchto výškách, ale bude to stát za to.“

„Kdy?“

„Třeba hned zítra.“

Zatleskala jsem jako malé dítě, pak jsem se honem opanovala. Jsem přece vdaná žena, musím se chovat důstojně.

Po zbytek večere jsme spolu probírali, jak to zítra dopoledne uděláme. Hodlala jsem vstát hodně brzy, abychom mohli vyrazit co nejdřív.

Když jsme se vraceli do našeho pokoje, řekl mi Wynn, že musí ještě zařídit pár věcí. Zmínil se, že pro nás objedná v hotelové kuchyni nějaké lehké

jídlo k obědu, které bychom si mohli vzít s sebou na túru, přikývla jsem tedy a jala jsem se prohlížet si své dlouhé sukně, abych se rozhodla, kterou z nich bude nejlepší vzít si nazítří na sebe. Trasa bude sice nejspíš náročná, ale já jsem se chtěla Wynnovi líbit. Žádný mužský si nepřeje mít vedle sebe ženskou, která vypadá tuctově nebo zanedbaně. Našla jsem jednu sukni, která se podle mě bude na takový výlet hodit. Byla dostatečně módní, aby se dala považovat za elegantní, ale ne příliš nabíraná, aby mi bránila v chůzi. Teď ještě boty. Žádné z těch, co jsem měla s sebou, nebyly ve skutečnosti šité na dlouhé horské túry, ale přece jen mezi nimi byly jedny, které nebyly úplně fórové ani vysloveně nepohodlné.

Když jsem se postarala o oblečení, šla jsem si dát příjemnou teplou koupel a přitom jsem si pro sebe tiše broukala. Zatímco Wynn bude pryč, naložím se do vany a dám si načas. V duchu jsem se už těšila na zítřek a nádherný výšlap, jaký spolu podnikneme. Kéž vydrží pěkné počasí, modlila jsem se. Toužila jsem se podívat z nějakého majestátního vrcholu na krásná, zalesněná údolí dole pod námi.

Zanedlouho jsem zaslechla Wynna, vrátil se a něco kutil v našem pokoji, přecházel po něm sem a tam. Takže rychle z vany. Vzpomněla jsem si, že jsem své oblečení na túru nechala přehozené přes opěradlo nejpohodlnějšího křesla v pokoji, a Wynn se třeba bude chtít právě do něho posadit. Zabalila jsem se do svého nového bílého koupacího pláště a vyběhla jsem z koupelny s úmyslem tu sukni a ostatní svršky uklidit. Nebyly tam. V křesle seděl Wynn. Stačil mi jeden zběžný pohled a zjistila jsem, že Wynn mé oděvy pověsil zpátky do skříně.

„Ach, děkuju ti,“ vysoukala jsem ze sebe, ale bylo mi trochu trapně. Ještě si o mně bude myslet, jaká jsem nedbalá a nepořádná. „Chtěla jsem jen, aby se ty faldy do zítřka trochu vyrovnaly.“

„Do zítřka?“ Upřel na mě tázavý pohled. „Obávám se, že po zítřejší túře nebude na nic jiného čas.“

„To si myslím taky. Tu sukni mám na tu túru.“

Wynna to očividně překvapilo.

„*Tohle* oblečení – na túru?“

Trochu jsem se zarazila, ale vykoktala jsem: „Nic vhodnějšího s sebou nemám, vážně. Ty ostatní šaty mi připadaly moc fajnové na chození po horách.“

„To máš pravdu. Stejně jako tohle,“ řekl a pokynul hlavou směrem k sukni, kterou bylo pořád ještě vidět visící ve skříni, jejíž dveře nechal Wynn otevřené.

„Ale já tu nic jiného nemám,“ namítla jsem.

„Něco jsem ti přinesl,“ oznámil mi Wynn povzbudivým tónem.

„Tys mi přinesl šaty?“

„No... šaty zrovna ne.“

„Tak... tak tedy sukni?“

„Ani sukni. Nemůžeš lézt na nějakou horu v sukni, která ti plandá kolem nohou, Elizabeth.“

„Tak –“ Necháपालa jsem a tentokrát ve mně maličko zahlodaly i obavy.

„Kalhoty.“

„Kalhoty?“

„Přesně tak.“

„V životě jsem na sobě neměla *kalhoty*,“ vybuchla jsem, přičemž na to slovo, kalhoty, jsem položila důraz, abych své znechucení vyjádřila dostatečně náležitě.

„Tak to bude premiéra,“ řekl Wynn a pokynul hlavou směrem k posteli. Ani trochu ho to nevyvedlo z míry.

Sledovala jsem jeho pohled. Na naší posteli ležely pánské kalhoty, jen tak ledabyly pohozené a na pohled značně nevzhledné. Měly šerednou barvu, byly pomačkané, a když jsem se na ně podívala, málem jsem se v šoku zhroutila.

„Tyhle?“ vyjekla jsem.

Wynnovi to konečně došlo. Zvedl se. Pohlédl mi do tváře. Musel z ní vyčíst upřímné zděšení, protože ztišil hlas.

„Odpusť, Elizabeth,“ omlouval se upřímně. „Asi mě nenapadlo pomyslet na to, aby se ti taky líbily. Jsou dost pomačkané, víd?“ Přešel k posteli, a když zvedal kalhoty, které právě zakoupil, zachytila jsem v jeho očích zklamavý výraz. Neohrabaně se jal svými velkýma chlapskýma rukama uhlazovat faldy. Zalil mě pocit studu. Šla jsem za ním a sebrala jsem mu kalhoty z rukou.

„Nech to být,“ řekla jsem. Nechtěla jsem Wynna uvádět do rozpaků. „Já ty faldy vyžehlím. O to nejde. Jde o to, že... že nemůžu jít mezi lidi... nejde to, aby mě lidi viděli v něčem takovém... na veřejnosti... a abych... já –“ zakoktala jsem se a zmlkla.

Wynn neříkal nic, ale dál se snažil uhladit rukama hrubou látku kalhot. Faldy se však odmítaly vytrahit.

„V té sukni to zvládnou Wynne. Ale děkuju ti, žes myslel na...“

Wynn na mě upřel naprosto vyrovnaný pohled a nenechal mě pokračovat. „Nemůžeš lézt na hory v sukni, Elizabeth. Tady to nejsou jen nějaké turistické chodníčky. Jsou to strmé cesty. Nebezpečné. Jestli chceš na túru do hor, musíš na to mít pořádné oblečení.“

V tu chvíli mě rozpálil vztek. „A *tomuhle* ty říkáš pořádné oblečení?“ vyjela jsem na Wynna a namířila jsem prstem na ty hnusné kalhoty.

„Na to, co máme v úmyslu, ano.“

„Tak abys věděl, já si je na sebe prostě nevezmu,“ vyprskla jsem zbrkle.

Wynn hodil kalhoty na křeslo. „Tak dobře,“ řekl úplně klidně.

Vyhrála jsem. Jen jsem nevěděla, jestli z toho mám mít radost, nebo mám být smutná. Byl to náš první drobný spor a já jsem vyhrála. Ale jak teď mám jako manželka tu výhru laskavě komunikovat? V duchu jsem hledala slova, abych Wynnovi dala najevo, že nečekám, že vyhraju *každou* šarvátku. Nevěděla jsem co říct, přešla jsem tedy na druhou stranu pokoje a začala jsem si rozpouštět vlasy a pročesávat je dlouhými tahy kartáčem. Uvnitř jsem dál cítila napětí, přestože Wynn vypadal, že je úplně v pohodě.

Kradmo jsem na něho pohlédla. Četl si noviny. Asi si je koupil, když šel shánět ty kalhoty. Všimla jsem si taky, že na podlaze vedle postele stojí nějaké vyšší hnědé boty. Už už jsem se na ně chtěla Wynna zeptat a vzápětí jsem si uvědomila, že jsou nějak malé. Ty přece nemůže Wynn nikdy obout. Kde se vzaly v našem pokoji? Pak mi najednou svitlo: Wynn je nepořídil pro sebe, nýbrž pro mě – *pro mě*, abych v nich šla na tu naši túru do hor! Takže nejen ohavné kalhoty, ale ještě taky nějaké chlapácké boty. Copak jemu by nevadilo, kdyby ho lidé viděli jít s takhle bizarně nahastrošenou ženou?

Pročesávala jsem si vlasy kartáčem tak vehementně, že mě to občas taha-
lo a křivila jsem obličej bolestí. Připadalo mi nepředstavitelné, že by nějaký muž mohl být jen pomyslet na něco tak absurdního. No nic, sukni i boty mám, a to bude stačit. Nikdo mě na mé svatební cestě neuvidí potulovat se po městě a zdejších horách tak, abych vypadala trestuhodně neupravená a k smíchu.

Ticho v našem hotelovém pokoji viselo jako těžký mrak. Někdo ho musel prolomit.

„Takže v kolik hodin vyrazíme?“ zeptala jsem se nevinně. Vlastně jsme si to už dohodli předem, ale něco jsem říct musela.

„Kam?“ zeptal se Wynn a sklonil noviny.

„Do hor,“ odpověděla jsem mu lehce netrpělivě.

Wynn si dal s odpovědí načas. „Elizabeth, mám dojem, že jsem ti asi tu naši túru do hor nevysvětlil dobře a omlouvám se za to. Je to moje vina.“ Odložil noviny a zvedl se do plné výše své postavy. Připadala jsem si vedle něho jako trpaslík.

„Ta cesta je místy velmi příkrá. Je to náročné stoupání. Nejsou potřeba řetězy, ale člověk tam musí být nesmírně opatrný. Upadnout může znamenat i vážně se zranit.“

„Už jsi mi to říkal. Budu opatrná, slibuju.“

„Při sestupu je pak některé části cesty lepší slézat tak, že si člověk sedne a přes strmější úseky se dostane vsedě.“

Díval se na mě, jestli opravdu rozumím tomu, co mi říká. Přikývla jsem, ano, rozumím.

„Na některých místech je cesta tak strmá, že se musíš chytat větví nejbližších stromů a přidržovat se skal, abys měla nějakou oporu.“

I toto mi Wynn už řekl, zapamatovala jsem si to. Opět jsem přikývla.

„Nahoru k jezeru v horách je to velmi daleko. Je to dlouhý, náročný výstup.“

„Co se mi to tu vlastně pokoušíš říct, Wynne?“ otázala jsem se ho. „Myslíš, že nemám takovou výdrž, abych ten výstup zvládla?“

„Ne,“ řekl klidně. „Myslím, že to zvládneš. Nebudeme muset nikam pospíchat. Kdykoli to bude potřeba, pomůžu ti – pokud to budeš potřebovat. Pomůžu ti, a rád.“

Na mysli mi vytanulo, jak jsme spolu ten výlet po úbočí hory dlouze probírali. Jak mi Wynn popisoval to překrásné jezero v horách. Představila jsem si, jak si dáme oběd z hotelového balíčku někde na půli cesty, jen my dva, sami v lůně hor. Ty myšlenky a představy jen jitřily mé city. Těšila jsem se čím dál víc. Už bychom vyrazili!

„Takže kdy vyrazíme?“ zeptala jsem se znovu.

Wynn si zhluboka povzdechl a zpřímá na mě pohlédl. „Obávám se, že nikam nepůjdeme, Elizabeth.“

Pořád jsem si ještě pročešávala vlasy a zarazila jsem se v půli jednoho tahu. Co to říká? Zůstala jsem na něho hledět, jako bych tomu nemohla

uvěřit. Co to má znamenat? Trestá mě za to, že jsem vyhrála? Ale Wynn mi nepřipadal jako někdo, kdo prahne po odvetě. Na druhé straně moje matka vždycky říkala, člověka poznáš, až teprve když s ním žiješ. Takže takový je Wynn? Zdráhala jsem se tomu uvěřit.

„Nepůjdeme?“ zeptala jsem se nakonec přidušeně. „Proč?“

„Nemůžeš zlézat hory v šatech, Elizabeth, a kalhoty sis odmítla vzít,“ prohlásil klidně a s konečnou platností.

Aha, takže jsem nevyhrála. Wynn souhlasil, že „kalhoty ne“, ale nesouhlasil s „kalhoty ne“ a horskou túrou.

„To je absurdní,“ procedila jsem mezi zuby. „Celý život chodím jen v šatech a ještě nikdy jsem v nich nepřišla k úrazu.“

„Ještě nikdy jsi nelezla na žádnou horu,“ konstatoval věčně.

„A asi nepolezu ani teď,“ střílela jsem po něm. Samotnou mě překvapilo, jaké emoce jsem do těch slov vložila.

„Omlouvám se,“ bylo všechno, co řekl. Otočil se a vrátil se k novinám. Já jsem se zase vrátila k pročešávání vlasů. Nebylo to potřeba. Už jsem je měla rozčesané až až, ale nevěděla jsem, co jiného si mám sama se sebou počít.

Byla jsem zmatená, myšlenky mi vířily v hlavě jedna přes druhou. První hádka. Slýchala jsem o tom. Věděla jsem, že Wynn není z těch, kdo by se nechali sekýrovat. Ale tohle je přece taková nicotnáštka, příliš hloupá na to, abychom se kvůli ní mydlili! *Snad nečeká, že se podvolím a ty směšné a ohyzné kalhoty si obléknu?* Žádný muž, který miluje svou manželku, by od ní něco takového nežádal. Naježila jsem se ještě víc. *Páni, kdyby mě matka viděla v takovém ohozu, musela by se za mě stydět!* Wynn ví houby, co znamená pro ženu oblečení a jak je pro ni důležité, jak vypadá.

Nakonec Wynn noviny odložil. Bylo mi jasné, že je ve skutečnosti nečte – jen se za ně schovával.

„Ty se na mě zlobíš, Elizabeth, vid?“ Pronesl to tónem tak kajícím, že jsem se připravovala na to, že si to rozmyslel. Neodpověděla jsem. Nemohla jsem se spolehnout na svůj hlas.

„Uvědomuješ si, že jsme svoji teprve jeden den a už máme mezi sebou spor?“ zeptal se Wynn tiše.

Ani tentokrát jsem mu neodpověděla.

„Na to jsem tedy opravdu nebyl připravený,“ prohlásil Wynn. „Každopádně ne tak brzy. Omlouvám se, Elizabeth. Miluju tě – ty to víš. Nesmírně

tě miluju a je mi líto, že k tomu došlo.“ Znělo to tak upřímně, že jsem odložila kartáč na vlasy. Možná že přece jen není tak strašně neústupný.

Byla jsem připravená smířit se, odpustit a zapomenout. Muži zkrátka nechápou, jak moc ženám záleží na tom, jak vypadají, to je všechno. Když to teď Wynn ví, žádné další rozepře nám v tomto směru v budoucnu nehrozí.

Přešla jsem k němu a objala ho kolem krku. Stáhl si mě na klín a přivinul mě k sobě. Políbili jsme se, zajela jsem mu prsty do hustých, tmavých vlasů. Milovala jsem ho. Byl to můj manžel a já jsem ho milovala.

„Promiň,“ zašeptala jsem. „Omlouvám se, vážně. Chovala jsem se jako rozmazlené děcko a já... většinou se takhle hloupě nechovám. Myslím, že jsem asi byla prostě strašně zklamaná.“

Znovu mě políbil, držel mě pevně v objetí. Skoro jsem až nemohla dýchat, ale nevadilo mi to.

Obkroužila jsem mu prstem linii masivní brady. „V kolik hodin si přeješ, abych byla připravená?“ zeptala jsem se šeptem.

„Nebudeš si připadat v pánských kalhotách před lidmi trapně?“

Hrklo ve mně, až jsem sebou škubla. Vstala jsem a vyvlékla se z jeho objetí.

„Wynne,“ řekla jsem se vši rozhodností. „Já v těch kalhotách *nepůjdu!*“

Také se zvedl a stejně rozhodným tónem řekl: „Elizabeth, jestli nechceš jít v těch kalhotách, tak na žádnou túru do hor nepůjdeme. Říkám to dost jasně? Nepovedu tě po nebezpečných cestách, abys je zametala sukni a motaly se ti do ní nohy. Kdybys upadla, mohla by ses zabít. Buď ty kalhoty, nebo nic, Elizabeth. Je to na tobě.“

Odkulila jsem se od něho. *Proč je tak tvrdohlavý?* Připadalo mi to neuvěřitelné.

„V tom případě si asi budeme muset vymyslet nějaký jiný program,“ řekla jsem vzdorovitě. „Ty kalhoty si na sebe nevezmu. *Říkám to dost jasně?*“ Položila jsem důraz na každé jednotlivé slovo. „I kdybych se měla někde zabít, ani mrtvou mě nikdo neuvidí v těch šeredných pánských kalhotách nebo těch stejně šeredných pohorkách. Ani s mužem, kterého miluju, v nich na své svatební cestě do hor nepolezu.“

Otočila jsem se, že odkráčím, ale Wynn mě chytil za paži.

„Nesnaž se vyhrát za každou cenu, Elizabeth,“ řekl tiše, ale pevným hlasem, v němž jako by bylo i trochu smutku.

Musím říct, že mě to trochu přivedlo k rozumu. Nechápala jsem, proč se takhle chovám. Neodpovídalo to ani mé výchově. U nás doma měl hlavní slovo vždycky muž. Matka všechny své dcery důsledně vedla k tomu, že tak se to patří ve správné křesťanské rodině, a já tu teď najednou – vdaná teprve jeden den – bojuju jako nějaká zakrslá slepice.

Skousla jsem si ret, aby nebylo vidět, že se mi chvěje, a otočila jsem se k Wynnovi zády. Nepustil mě.

„Musíme si o tom promluvit, Elizabeth,“ řekl mírně. „Akorát myslím, že zrovna teď k tomu není ani jeden z nás úplně ochotný. Půjdu se trochu projít, na vzduch. Jen na chvíli, a až se vrátím... pokud se na to budeš cítit...“ Nechal větu nedopovězenou a pustil mě. Za okamžik jsem zaslechla, jak za sebou tiše zavřel dveře.

Po pravdě řečeno nevím, jak dlouho byl Wynn pryč. Vím jen to, že jsem chvíli brečela a nakonec jsem se pohroužila do modlitby. Wynn je hlava rodiny – mé rodiny. I když s ním nesouhlasím, má-li být má rodina správnou křesťanskou rodinou, v níž panuje štěstí a spokojenost, musím se zkrátka podřídit jeho autoritě. Má pravdu. Já ji nemám. Hluboko ve svém nitru jsem věděla, že bych se ve Wynnovi zklamala, kdyby mě v roztržce, v níž jsem samotnému šlo výlučně o mé bezpečí, nechal vyhrát. Potřebovala jsem mít možnost opřít se o něho, být si naprosto jistá, že tím, kdo rozhoduje, je on. Avšak proč jsem se tedy snažila mít navrch? Proč jsem tak urputně lpěla na něčem tak nicotném jako móda? Nevím. Nevěděla jsem to. Věděla jsem jen to, že když jsem zaslechla Wynnovy kroky v chodbě, měla jsem to všechno v sobě zpracované modlitbou a slzami pokání.

Vyšla jsem mu vstříc ke dveřím. Měřítkem svých nároků na vlastní zevnějšek jsem musela vypadat hrozně, ale Wynn to nikterak nekomentoval. Vzal mě do náruče a jal se mě líbat na usazené tváře. „Promiň,“ vzlykla jsem. „Je mi to vážně líto. Ne to, že nesnáším kalhoty – myslím, že se s nimi nikdy nesmírím, Wynne. Ale omlouvám se, že jsem se na tebe naštvála za to, že sis dělal, co sis myslel, že je pro mě dobré.“

Wynn mě pohladil po vlasech. „I já se omlouvám, Elizabeth. Omlouvám se, že jsem ti ublížil, když tě přitom miluju. Omlouvám se, že neznám žádný jiný způsob, jak bych ti mohl ukázat to horské pleso. Omlouvám se, že jsem musel trvat na těch kalhotách, pokud –“

„Musíš trvat,“ opravila jsem ho.

Maličko nakrčil čelo.

„Musíš trvat na těch kalhotách,“ opakovala jsem. „Pořád ještě chci to jezero vidět, Wynne. A jestli mě k němu pořád ještě chceš vzít, tak si ty kalhoty obléknu. Jen se modlím, abychom nikoho na cestě nepotkali,“ dodala jsem rychle. „Nechtěla bych v té maškarádě potkat ani medvěda.“

Wynn se zatvářil překvapeně, pak potěšeně a nakonec pobaveně. Přivlnul si mě k sobě blíž a zasmál se. „Elizabeth, věř mi, kdyby existovala nějaká možnost...“

„To je v pořádku,“ ujistila jsem ho.

„Miluju tě, Elizabeth. Miluju tě. Věříš mi?“

Přikývla jsem s hlavou na jeho široké hrudi.

„Bude se nám asi občas stávat, Elizabeth, že se na některých věcech spolu neshodneme. Že budu muset rozhodnout nebo rozhodovat za nás oba.“

Věděla jsem, že Wynn už myslí dopředu na náš život na Severu.

„Možná po tobě budu chtít, abys udělala něco, co ti bude zatěžko, něco, čemu nebudeš rozumět nebo s čím nebudeš souhlasit. Chápeš to?“

Znovu jsem přikývla. Právě jsem to všechno probrala v rozhovoru se svým Pánem Bohem.

„Miluju tě, Elizabeth. Vynasnažím se nečinit nikdy žádná rozhodnutí jen pro uspokojení svého ega nebo abych prosazoval svou mužskou autoritu, ale musím dělat to, co si myslím, že je pro tebe dobré a správné – starat se o tebe a chránit tě. Dokážeš to pochopit?“

Zvedla jsem hlavu, abych se mu mohla podívat do očí, a znovu jsem přikývla.

„Zítřka... ty kalhoty... bylo by velmi nebezpečné jít v sukni. Já tu cestu znám, Elizabeth. Nemohl bych připustit možnost, že nějak ošklivě upadneš. Když...“

V tu chvíli jsem ho zarazila tak, že jsem mu zlehka položila prst na ústa. „To je v pořádku. Teď už to chápu. Jsem ráda, že mě miluješ tolik, že jsi ochoten přemoci mou nesmyslnou hrdost. Myslím to vážně, Wynne. Děkuju ti, že jsi neustoupil – že jsi silný. Potřebovala jsem to. Jsem připravená respektovat tě jako hlavu rodiny. A budu ráda, když mi to budeš připomínat tak často, jak bude potřeba – dokud to doopravdy nevezmu za své.“

Měla jsem slzy v očích. Ale stejně tak i Wynn. Natáhla jsem k němu ruku a jednu slzu jsem mu setřela z tváře. „Miluju vás, paní Delaneyová,“ zašeptal.

Sevřel mě v objetí pevněji. „Je mi moc líto, že k tomu došlo,“ řekl.

Podívala jsem se na něho, zahleděla jsem se mu hluboko do očí. „Mně ne,“ pronesla jsem pomalu, ve vsí upřímnosti. „Teď jsem připravená – jsem připravená být ti správnou manželkou. Připravená odjet s tebou na Sever – až na konec světa, kdyby bylo potřeba. Potřebuju tě, Wynne. Potřebuju tě a miluju tě.“